

FALKONET, fallkonätt, m. 3. 1) Fordom bruklig kanon. *Dubbel f.* sköt kulor om 2½ mark; *enkel f.* kulor om 1¼ mark. Skrifvs äfv. Falkonett. — 2) (nu) En liten kanon, fästad i en jerngaffel, hvars tapp sättes i ett hål på relingen så, att den kan vändas åt alla sidor. — Ss. *F-kula*, *-skott*. [Falconet.]

FALKUGGLA, f. 4. Se *Hökuggla*.

FALKVAKTARE, m. 5. Person, som vakta- de, vårdade och uppfödde jagtfalkar.

FALKÖGA, f. 4. pl. — *ögon*. 1) Öga på en falk. — 2) (fig.) Skarpsynit öga, skarp syn.

FALL, n. 3. 1) Se *Fallande*, 1. *Ett f. ifrån hästen*. *Emottaga någon i f-et*. *Han stötte sig i f-et*. Göra ett f., ett svårt f. En byggnads f. *Luta till sitt f.*, till sin undergång (säges både i egentlig och figurlig mening). (Fam.) *Dö knall och f.*, helt plötsligt. Bildar sammansättningar Regnfall, Snöfall, Stjernfall. — 2) *Vattenfall*. *Göta Elf gör vid Trollhättan ett ganska namnkunnigt f.* *F-et vid Trollhättan, vid Niagara*. Brukas oftare än *Vattenfall*. — 3) *Flytande utför en slutning, nedåt en yta*. Säges isynnerhet om vattendrag. *Floden har sitt f. åt denna sida*. *Denna ström har ett starkt f.* (Fig. fam. skämtv.) *Han har ett godt f.*, dricker bra. — 4) (fig. a) *Undergång*. *Ett rikes f.* En *gunstlings f.*, dess iråkade onåd med åtföljande straff, afsättning, förvisning, o. s. v. *Komma på f.*, blifva störtad, ruinerad. *Bringa på f.*, störta, bringa i olycka (båda dessa uttryck brukas äfv. i följ. bem.). *Han har gjort ett stort f.*, störtat djupt i olycka, elände, onåd. (Ordspr.) *Högmod går för f.*, förderf och undergång vänta slutligen den högmödig. — Syn. Se *Undergång*. — b) (i moralisk mening) c) *Åfvikelse från det goda, från dygdens och sedlighetens väg*. Säges isynnerhet om unga flickor, som lätt förföra sig. *Åta dig, min lilla rosenkindade tärna, att komma på f.* *Hon har råkat, kommit, råkat komma på f.* *Bringa en flicka på f.* *Det är ej svårt att förutspå hennes f.*, ty hon är så fåfång, behag-sjuk och lätt sinnig. — β) (teol.) *Adams f.* eller *F-et*, se *Syndafallet*. — γ) *Minskning i värde, fallande i pris*. *Kursens f.* *Detta hastiga f. i priserna blef mängdens ruin*. — Oftare säges *Fallande*. — 5) *Händelse*. *Ett oförväntadt, oför-seddt f.* *Ofta inträffa f.*, då all människans klokhet hjälper till intet. *I detta svåra f. röjde han ett mod, som ingen hade väntat*. *Om det f. skulle inträffa, att . . . Detta är just f-et här vid lag*. *Jag befinner mig i samma f. som du*. *I sådant f.*, i så f., om detta sker ell. om så är, förhåller sig. *I annat f.*, annars, eljest. *I motsatt f.*, i *vidrigt f.*, om motsatsen äger rum, inträffar; annars, eljest. *I alla f.*, i *allt f.*, i *alla f. och händelser, i hvilket f. som helst*, huru helst det än må förhålla sig. *I f. att*, i händelse att, om. *I f. icke*, om icke. — Bildar flera sammansättningar, såsom: *Ofall*, *Olycksfall*, *Sjukdomsfall*, o. s. v. — Syn. *Händelse*, *Casus*, *Afseende*. — 6) (skepp.) a) *Akterstäfvens på ett fartyg nedgående mot kölen*. — b) *Det tåg, hvar-med en rå, ett segel eller en slagga hissas och firas*. — 7) (i lås) *Särskilt kolf*, som tillhåller dörren, då den icke är läst, t. ex. på kammarlås. — 8) Se *Svedjefall*. — 9) (i musik och retorik) Se *Slutfall*. — 10) (jäg.) *F.* säges en bösspipa äga, då 5 nedre del är vidare än den öfre in-vändigt.

FALLA, v. n. 3. Ind. pres. sing. *Faller*; pl. *Falla*. Impf. sing. *Föll*; pl. *Föllo*. Konj. impf.

Fölle. Sup. *Fallit*. Part. pres. *Fallande*; part. pret. *Fallen*. 1) *I brist af underlag, fritt och obehindradt röra sig i riktning nedåt, d. v. s. åt jordens medelpunkt*. *Om man släpper något ur handen, så f-ller det*. *Kasta en sten, som f-ller i vattnet*. *De blefvo utkastade genom fönstret, men föllo lyckligtvis på en gödselhög*. *Regnet f-ller ifrån, ur molnen*. *Regnet föll i stora droppar*. (Talesätt) *Hon stod som f-llen ur skyn*, helt ofverraskad, bestört. — *F. i'n*, i fallet inkomma, infara, t. ex.: *Taket är så bristfalligt, att regnet f-ller in på många ställen*. (Fig.) *Solen f-ller in genom fönstret*, lysar in derigenom. *Skuggan af den förbiilande svarta skyn föll in i kyrkan*. — *F. ned*, se *Nedfalla*, 1. — *F. tillbaka*, åter falla ned (om något, som förut blifvit uppkastadt eller uppdrifvits). *En i luften uppkastadt sten f-ller tillbaka igen*. — *F. upp*, öppna sig i fallet, t. ex.: *Skärinet föll upp, när hon släppte det*. *F. upp* kan på samma sätt äfv. tillhöra bem. 2, 3 o. 4. — *F. åter, öfver*, se *Återfalla*, *Öfverfalla*. — 2) *Till följe af allmänna tyngden (gravitationen) röra sig nedåt ytan af ett lutande plan, en slutning*. *En kula, som lägges på ett lutande plan, f-ller utför, nedåt detsamma*. *En stor tår föll utför hennes kind*. *Alla både större och mindre strömdrag f. till följe af markens slutning*. *Norrström f-ller ifrån Mälaren ut i Östersjön*. — *F. fram*, komma, fara fram ur, ifrån något och nedfalla utför en slutning. — *F. ned*, se *Nedfalla*. — *F. tillbaka*, åter nedfalla (om något, som blifvit upprulladt, uppskjutet, uppdrifvet uppför en lutande plan, en slutning). — *F. út*, se *Utfalla*. — Syn. *Nedrulla*, *Nedtilla*, *Nedflyta*, *Nedrinna*, *Rinna*, *Nedfara*, *Nedstörta*. — 3) *Förlora stöd, fäste, fotfäste och till följe deraf, genom allmänna tyngdens kraft, hastigare eller långsammare förflyttas nedåt, tills åter tillräckligt stöd, underlag för hvil-a erhållits*. För denna bem. säges oftast *F. ned*. *Han råkade att trampa på en fallucka, som öppnade sig, så att han föll*. *Isen brast under hans fötter och han föll*. *Underlaget var för svagt; det brast sönder, och allt hvad derpå besanns föll i marken, i golfvet, i sjön*. — *F. af*, se *Affalla*, 1. — *F. bort*, se *Bortfalla*. — *F. ifrån*, lossna och falla bort. — *F. igen*, t. ex. *Gropen har f-llit igen*, kanterna omkring den hafva rasat och fyllt den. *Dörren har f-llit igen*, har genom sin egen eller någon vidfästad tyngd af sig sjelf tillslutits, sedan den blifvit öppnad. — *F. ihopp*, se *Hoppfalla*. — *F. i'n*, genom underlagets, grundvalens svaghet eller förstöring störta tillsammans, ramla. Säges om byggnader eller byggnadsdelar, men brukas mindre ofta. — *F. ned, sönder*, se *Nedfalla*, *Sönderfalla*. — *F. undan*, genom tryckning förlora fäste, ej hafva tillräckligt underlag, och till följe deraf falla, t. ex.: *Falluckan föll undan, när han klef på henne*. *Stegen föll undan för tyngden af de uppstigande*. — *F. ur*, *úr*, se *Urfalla*, *Utfalla*. — *F. öfver*, i fallet stötta ned öfver, t. ex.: *En lavin, ett bergras föll öfver dem och begrofv dem alla*. — Syn. *Nedfalla*, *Störta* ned, *Tumla* ned, *Rasa*, *Ramla*. — 4) *Förlora jernvigten och till följe deraf, antingen helt och hållet eller till någon del, genom allmänna tyngdens kraft förflyttas nedåt, tills jernvigten återvinnes, d. v. s. tyngdpunkten åter flyttas inom den sålunda fallande kroppen*. För denna bem. brukas äfv. ofta *F. omkull*. *Han raglade, förlorade jernvigten och föll*. *Han fick en stöt, så att han föll i*